

Att de vakttorn, det i ruiner liggande stenhuset och rösen på mera dominerande kullar icke blivit uppförda i senare tid, är ganska säkert. Och utan tvivel har denna bergstrakt för 2,000 år sedan varit lika ödslig, steril och söndervittrad som nu. Både vägen och dess märken och torn äro kanske fornlämningar från den tid då Lou-lan blomstrade och då sidenkaravarna från Kina — eller i varje fall många av dem — föredrogo att på somrarna vandra genom de högre och svalare bergstrakterna än där nere på den jämna kvävande heta ökenmarken. Därtill kom att man i bergen hade bättre tillgång på vatten i källor och brunnar, ty även om detta på sina ställen är salthaltigt dracks det dock av kamelerna. Däremot har den väg vi följde troligen icke blivit använd av kärror.

Från lägret n:r 123 beräknade vi att vi hade knappt 40 mil till Altmisch-bulak och 15 mil till min nordgående väg från år 1901.

När vi kommit i ordning i lägret på aftonen, infann sig vår vägvisare Li och berättade, ännu lindrigt uppskakad, att de elva östturkar vi överraskat i dalen utgjorde ett känt rövarband. Själv hade han en gång, då han förde sin smugglarkaravan genom Pei-shan, blivit överfallen och plundrad av detta band. Han kände igen ett par av de män, med vilka jag samtalade och en av dem hade också känt igen Li och vänt sig bort då han mötte hans blick. Li var övertygad att alla deras elva kameler voro stulna från en eller flera karavaner, som de överfallit och sannolikt hade de också stulet gods i sin rövarkula någonstades i bergstrakten,